

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXI | číslo 6 | neděle 25. října 2020

Obsah čísla

Rozhovor o samotě

Modlitební stráž

Vzpomínky na zemřelé

Všichni sejdem se v nebi

Rozloučení s J. E. Novákem

Rozhovor s Palom Strežom

Pokoj vám a nebojte se

Mše a svátosti v této době

Půjčka na střechu splacena

Záříjové modlitby matek

Pojďte s námi na Výsadek

Zájezd chrámového sboru

Schůzky oddílů: ano, či ne?

Staňte se dobrovolníkem

Azylový byt Charity

Proč pomáháme

Najdi 10 rozdílů

Procházka po hřbitově

První listopadové dny jsou pro nás, křesťany, významné. Začíná to svátkem Všech svatých. Jejich jména po narození věřící rodiče vybírají pro své děti, aby měly v nebi přímluvce ve svém životě. Druhého listopadu zase s úctou vzpomínáme na zemřelé členy našich rodin, kamarády, přátele, známé, kolegy z práce.

Ráda se v tento čas po hřbitovech procházím. Často žasnu nad tím, s jakou péčí se lidé o hroby starají, jak jsou nazdobeny, nasvíceny, kolikrát se jedná o úplná umělecká díla. I když zemřelé neznám, hroby o nich často dokáží leccos napovědět. Ten měl rád hory, ten byl hudebník, atd. A tak mě v té spojitosti napadne otázka, co bych chtěla, aby o mně lidé říkali, až umřu.

Právě myšlenka na vlastní konec nás může nakopnout k tomu, že budeme žít opravdověji. Nebudeme mrhat časem, protože nemáme možnost žít na zemi znovu a dělat reparát. Musíme to dát na první dobrou. Člověk přemýšlí, co je v životě důležité, co je zbytečné a hloupé, co nemá cenu řešit, co můžeme ovlivnit pozitivním způsobem, kde můžeme pomoci. Od Pána dostáváme přesně tolik času, kolik je potřeba, abychom stihli udělat věci, které od nás očekává. Procházka hřbitovem dává možnost uvědomit si to podstatné a snažit se odfiltrovávat v životě zbytečné.

Při opuštění areálu hřbitova mívám v sobě pokoj. Víím, že když zůstaneme napojeni na Boha, bude v našem životě všechno v pořádku, a až se náš čas nachýlí, přála bych nám všem, aby o nás lidé říkali přesně to, co my sami chceme o sobě slyšet. Třeba: že se v naší přítomnosti cítili dobře, že se na nás mohli v každé situaci spolehnout, že kudy jsme chodili, tam jsme se snažili konat dobro, ten byl skvělý táta, úžasný vzor pro své děti, které spolu s ženou dobře vychovali, ta zase byla obětavá, usměvavá, připravená vždy přiložit ruce k dílu, se skvělým smyslem pro humor.

Požehnané a užitečně prožitě dny vám přeje

Daniela Kořenková

Rozhovor o samotě

Otec Jiří Filipce slouží ve farnosti Vápenná na moravsko-polském pomezí a má na starosti i farnost v okolí. Žije v pohraničí na faře sám, farníků má velmi málo. V rozhovoru hovoří o tom, jak samotu prožívá, jaké jsou s ní spojené výhody a těžkosti, a uvědomuje si, že se s podobnými problémy potýkají i jiní lidé, kteří také žijí osamocené.

Žijete na faře sám, do kostela vám chodí jen málo lidí, mše během týdne nesloužíte, jen o sobotách a nedělích. Kontaktů s lidmi moc nemáte. Jaké je to žít takto o samotě?

Žít o samotě je těžké i krásné. Samota přináší různé těžkosti, různá pokušení, ale zároveň i různé radosti a příležitosti.

Jaké jsou její výhody?

Ve srovnání s kněžími, kteří působí v živých farnostech, mám dostatek času na duchovní život, na modlitbu, na duchovní četbu, té jsem se dříve hodně věnoval. Je pro mě krásné, když si můžu sednout na svou farskou zahradu, vzít růženec, dívat se na včely, jak poletují kolem úlu, na kozy, jak se tam pasou. A když se tak modlím, říkám si, jak je tu dobře. Jsem s Bohem v blízkosti a mám kolem sebe úžasnou přírodu.

Samota s sebou ale určitě nese řadu těžkostí.

Samozřejmě. Například během církevních restitucí jsem v jedné farnosti zakoušel hodně konfliktů, jak s nevěřícími, tak s věřícími. Handrkovali se, kdo jak na čem bude hospodařit. Tehdy to na mě hodně doléhalo psychicky, byly i chvíle, kdy jsem nemohl ani usnout.

Když je člověk sám, tak přichází řada pokušení: záliba v počítačích, ve věcech, které nejsou správné, velkým nebezpečím je alkohol. Jeden spolubratr, který žije podobně osamocně jako já, mi jednou řekl, že večer si nalije skleničku, ale že to dřív nikdy nedělal. Uvědomoval si, jak je to nebezpečné, že do alkoholu se sklouzne velice lehce.

Ve Vápenné jste už 8 let. Počet návštěvníků vašich bohoslužeb je stále stejně nízký, nebo se nějak mění?

Když jsem nastoupil, tak ve Vápenné chodilo na mši 8 lidí, postupně počet narůstal až na 21. Jak ale čas plynul, začalo to klesat. Postupně odcházeli na věčnost a z kostela se vytratili. Nyní mám ve Vápenné na mši obvykle 6 lidí, podobně je to i v ostatních farnostech. Občas jsou v tom výkyvy, například turisté. Je to někdy u nás v kostele hodně strohé a ta strohost je až ubíjející. Když se občas dostanu na velké poutě a slyším zpěvy, varhany, když vidím velké společenství věřících, tak jsem až dojatý z té krásy, pro-

tože to já v našich kostelích nezakusím. Ne že bychom nechtěli, ale nejde to. Moje stařenky ve vysokém věku by se sice rozdaly, ale už nemají tu sílu.

Vadí vám stav samoty, v kterém stále žijete?

Jsem tam vcelku rád, ale někdy mi to vadí. Např. když se nějaký člověk špatně vyspí a přijde na faru zanádat, tak takový tvrdý rozhovor se mnou zalomcuje. Ale to přejde. I ty babičky říkají, že je to pro ně smutné a těžké, když žijí v takové hrstce. Tak je občas vezmu do auta a přejedeme někam jinam, abychom se povesečili.

Co ještě děláte, abyste přišel mezi lidi a na jiné myšlenky?

Párkrát do roka jsou ve Vápenné nějaké obecní slavnosti, třeba masopust, nebo cimbálovka, tak těch se účastním. Když tam přijdu, starosta nebo zastupitelé se mnou vždy pohovoří. Pak už je jednodušší začít hovořit i s ostatními lidmi, kteří tam jsou. Někdy ale musím sednout do auta a jedu za dalším knězem, přespím u něho, popovídáme si a vzájemně se povzbuzujeme. Je pravda, že někdy je to takový smutný rozhovor, jak ti dva učedníci, co šli do Emauz po ukřižování Krista, ale jindy přejde do radosti vzkříšení. Oba nás to povzbudí. Občas jedu i za rodinou, kde máme bohuďáky velmi hezké vztahy, takže i tam mám nějaké zázemí. Velkým zpestřením je pro mě sloužit na skautských táborech v horách. Obrovskou nevýhodou pro mě je, že všude mám strašně daleko. Z diecézních kněží to mám do centra diecéze nejdál.

Jak samotu nesou jiní kněží, kteří žijí v pohraničí podobně osamocené?

Ze zkušeností svých i ostatních vím, že se stav samoty dá unést, ale jsou i ta-

koví, kteří ho psychicky neunesli, zůstali nějak ztrápení a zdeptaní. Je to riziko života v těchto místech.

Přemýšlím nad tím, k čemu je taková služba kněze v pohraničí, který ve své farnosti skoro nikoho nemá.

Žijeme v místech, která byla zasažena válkou, odsunem Němců a vším tím zlem kolem. Náš otec biskup říká, že některá zasáhlo i prokletí. Aby se to postupně měnilo, tak proto je tam kněz. Jeho služba je vždy posvěcením toho místa, i když slouží mši soukromě, nebo se sám modlí. Nikdy nemůžu vědět, co se stane za několik let nebo jaké se vynoří nečekané situace, kdy bude přítomnost kněze přínosem.

Jaké situace například?

Například jeden pán, ne moc starý, ještě vitální, dostal mrtvici a jeho žena za mnou přišla a prosila mě o modlitbu, i když do kostela nechodila. Lidé, kteří zakoušejí různé těžkosti, vědí, že mají za kým přijít a poprosit o modlitbu. Můžou přijít jen tak ke kostelu a říci to Pánu Bohu, ale někdy je důležité to říci i člověku. Sám jsem zažil, co pro mě jiní lidé v modlitbě vyprosili, například moje babička. Tak si říkám, že moje služba ve Vápenné smysl má, i když v tom sám někdy zažívám pochybnosti. Někdy to tam vypadá bezvýhodně, sám otec biskup to uznal, když jsme se pokoušeli o určité evangelizační aktivity.

Snažíte se stýkat s kněžími z okolí?

Když jsem do Vápenné nastoupil, založil jsem tam spolčo pohraničních kněží. Scházelo se nás 6 až 8. Teď to ale nefunguje, protože došlo ke změně obsazení farností, někteří kněží tu osamocenost těžce nesou, tak se také hodně střídají, já jsem tam trochu

trvalka. Současní kněží v okolí nejsou moc naladěni na to se setkávat. Navštívit se jednotlivě, to jde, jen to hromadné setkávání se nedaří. Ale jezdím třeba do bruntálského nebo krnovského děkanátu, kde setkávání kněží funguje, třeba se dva tři domluvíme na nějakém výletu a prožijeme čas společně.

Mezi obyčejnými lidmi je rovněž řada těch, kteří žijí sami. Nedaří se jim nalézt partnera, nebo jim partner odešel, ovdověli, děti se jim odstěhovaly daleko. Jak to mají snášet?

Moje farnice jsou kromě jedné všechny vdovami a samotu prožívají obdobně jako já, kněz. Spoustu času jsou zavřeny doma, mají nemoci. Například v době koronaviru to pro ně bylo hodně těžké, protože třeba i děti k nim nechodily, aby je nenakazily. A já jsem byl jediný, kdo za nimi zašel. Říká se, že když je člověk s Kristem, není sám. Ale druhého člověka potřebujeme, musíme ho hledat.

Ale jak to udělat?

Když se blíží Vánoce, vždycky svým farnicím připomínám, aby nezůstávaly samy, aby netruchlily. Když babička zůstane na Štědrý večer doma sama, tak může zůstat jen u svých vzpomínek, dárek jí nikdo nepředá. Tak jim říkám: Vždyť se mezi sebou znáte, domluvte se, jedna udělejte kapra, druhá salát a večeri prožijte spolu. Nemusíte mít dárky, zazpíváte si koledy a nezůstanete samy. A v kostele se také setkáme. To jsou situace, kdy lze něco změnit. Nebo jim říkám: V každé vesnici se najde člověk, který samotou prožívá úplně stejně jako vy, a touží, aby ho někdo navštívil. Tak navštivte vy jeho a příště třeba někdo bude mít chuť navštívit vás.

Doporučujete kontakt s jiným člověkem, ale někde jsem četl myšlenku, že samotu bychom měli využívat tomu, abychom se přiblížili k Bohu. Kde je v tom hranice?

Záleží asi na situaci. Když začínám vnímat, že mi něco schází, že se začínám trápit věcmi, s kterými jsem se

---

Důležité je nezůstat sám a být s druhým člověkem.

---

dřív netrápil, tak to znamená, že bych měl někam zajít. Důležité je nezůstat sám a být s druhým člověkem. Samota může vést k podivinství. Člověk si začne říkat, vystačím si sám, a když za ním najednou někdo přijde, říká si, co zrovna teď vyrušuje. I já tohle prožívám.

Nemáte na to nějaký příklad?

Moje stařenky za mnou někdy přijdou a říkají: Přijedou ke mně ve svátky děti, ale oni do kostela nechodí a já bych ráda šla na mši svatou. Jak to udělat? V semináři jsem na to dostal jednu radu: Umět Krista opouštět pro Krista. Tak jim připomínám, ale i sám sobě, že když se modlím, jsem s Kristem, jsem s Bohem, ale když se věnuju jinému člověku, jsem také s Kristem. V každém člověku je přítomen Bůh. A ten se ztotožňuje s každým, i s tím nejmenším z mých bližních.

Říkám jim také: Máte velkou touhu být na mši svaté, Kristus vás pro to neopustí a vy se z lásky k němu věnujete dětem a vnoučatům. Když u vás zakusí vlídnost, pohostinnost a vstřícnost, tak mohou pak nalézt Krista, kterého vy opouštíte ve svatostánku kostela, abyste ho našli ve svatostánku srdcí druhých lidí. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Modlitební stráž – úkol pro skutečné chlapy

V noci z 12. na 13. září 2020, v předvečer oslav vysvěcení farního kostela sv. Vojtěcha, proběhla v naší farnosti Modlitební stráž – celonoční adorace mužů. Přinášíme výběr postřehů a zážitků některých mužů, kteří se jí zúčastnili:

■ Je noc, ticho, zvenku sem už dávno nedoléhá hluk z ulice a já jsem v kostele. Město spí. Chvilí klečím, chvíli sedím, hledíc směrem k vystavené Nejsvětější svátosti. Čas se zastavil. Pracovní stresy, různé jiné životní těžkosti a třeba i koronavirus zůstaly pro tuto chvíli někde v nedohlednu. V nitru mám teplo a nekonečný klid, jakoby žádné problémy neexistovaly. A pak taky obrovský vděk. Za lidi, kteří pozitivně ovlivnili můj život a které jsem v této farnosti mohl potkat, za povedené manželství, za rodinu, dar zdraví a další a další dary. Uvědomuji si, jako už mnohokrát, jak štědrě jsem byl obdarován. To vše mi teď pomalu prochází hlavou a lituji všech podobných příležitostí, kterých jsem třeba díky své lenosti nevyužil. Milosrdný Bože, snad mi odpustíš, že jsi čekal a já jsem tolikrát nepřišel.

■ Když jsem přišel do setmělého kostela, upoutaly mě řady svíček vedoucí k oltáři s nasvícenou Eucharistií. Stoupl jsem si mezi ně a měl jsem pocit, že jsem se ocitl na silnici s odrazkami vedoucí k Bohu. Hodinu jsem se snažil s ním hovořit. Věřím, že mě poslouchal, jen nevím, jestli i já Jeho. Byl to silný zážitek a jsem za něho vděčný.

■ Během noční adorace v přítmí kostela jsem si při pohledu na rozzářenou monstranci mohl více uvědomit, čím je pro nás Bůh. Je světlým bodem v našem životě. Svítí nám tam, kde cítíme svou slabost, nedokonalost, v našich nejistotách. Když si k němu budeme snažit hledat cestu, nebudeme se cítit sami. On bude naší oporou a povede nás tam, kde nás chce mít. Měl jsem

radost, že jsem mohl na této noční adoraci potkat i lidi, kteří běžně na adoraci nechodí. Díky za tuto možnost a díky všem ochotným mužům, kteří si po celou noc rozdělili služby.

■ Nechal jsem se oslovit výzvou otce Pavla, že se můžeme pomodlit a děkovat za ty, kteří se o stavbu kostela pokoušeli v minulosti. Myslím na velké úsilí a v době totality i spoustu osobní statečnosti (klobouk dolů) mnohých farníků. Proto jsem šel – šel poděkovat za všechny, díky kterým máme nejen pěkný kostel, ale hlavně živou farnost, a kteří vyrovnávali cestu Páně. Cestu k adoraci stále hledám – jsem snad spíše pracant než rozjimač, ale příležitost předložit Pánu své blízké, těžkosti, s kterými sám nemohu nic dělat, oplatit všem, kteří se modlí za mě a za mou rodinu, se přece nenechává proklouznout mezi prsty. Díky za takové výzvy, otče Pavle. My chlapi právě takové výzvy na cestě víry potřebujeme.

■ Už delší dobu považuji tichou adoraci za velikou výsadu a vždy ji vítám. Tou nejběžnější zkušeností je výrazné osvobození myšlení z jeho obvyklých mezí a roztržitosti, přirozené uvolnění a obrácení pozornosti k rozhovoru s Bohem. Věřím, že jde o autentické uctívání v Duchu a Pravdě, kdy reálná eucharistická přítomnost Pána může skrytě pracovat v duši, která jí nabízí svou pozornost. Nad očekávání jasně světlo vnáší do této problematiky kniha IN SI-NU JESU z nakladatelství Benediktin.

■ Noční adorace pro mě byla unikátní zkušenost. Uprostřed noci člověk nikam nespěchá, nemusí následně nic zařídit a hlava není zaměstnaná všedními starostmi. V uspěchané době jsem tak po dlouhém čase dostal prostor a příležitost zklidnit se, modlit se a naslouchat Bohu. Pokud bude příležitost, rád si tento zážitek zopakuji. ■

Vzpomínky na zemřelé

Za poslední rok odešla z našeho středu řada farníků. Připomeňme si je ve vzpomínkách jejich dobrých známých, přátel a sousedů.

Anna Utínková byla dlouholetou členkou chrámového sboru. Jako vyučená švadlena šila a opravovala kostelní prádlo. Mnoho let k ní také docházeli na nedělní obědy otrokovičtí kněží. Obětavě pomáhala s šitím kostýmů na farní zábavy.

Eva Popelková byla žena malého vzrůstu, ale velkého a statečného srdce. I přes svůj handicap se snažila být užitečná, pomoc přijala ráda, ale nikdy jen na ni nespolehala. Jejího přátelství jsme si všichni vážili. Byla dlouholetou účetní zlínského děkanátu, doklady zpracovávala i pro naši farnost.

Marie Kovaříková se dožila požeňnaného věku 96 let v plné psychické svěžesti. Byla to žena, která dovedla kolem sebe hojně rozdávat radost, optimismus, životní moudrost. To všechno si odnášeli ti, kteří ji navštěvovali nebo o ni pečovali. Čerpala z Boží lásky, modlitby a svátostí.

Jana Šibravová byla vždy velkou oporou pro svého manžela, děti i vnoučata. Vzpomínáme na ni jako na věrnou a milou kamarádku, ochotnou vždy pomoci, kde bylo potřeba. Ráda se zapojila při úklidu kostela, účastnila se duchovních cvičení na Velehradě, poutí atd.

Bohumír Fukal

Jiří Hradílek

Marie Žáková strávila poslední roky na Charitním domově, kde patřila do našeho společenství věřících. Samozřejmostí pro ni byla účast na bohoslužbách v charitní kapli, a když už byla upoutaná na lůžko, navštěvovali jsme ji u ní na pokoji. Podle slov její dcery (která není praktikující) si moc přála, aby odešla zaopatřená. To se skutečně podařilo, vydechla naposledy krátce poté, co jí kněz udělil svátost nemocných.

František Marčík

Irena Miková

Jaroslava Čásenská

Josef Tkáč bydlel na Hložkově ulici za kostelem. Byl to velmi obětavý a pracovitý člověk. Byl velmi oblíbený pro svou přátelskou a veselou povahu. Sousedi si ho cenili za to, že byl vždy ochotný pomoci druhým.

Libuše Novotná strávila poslední roky svého požeňnaného téměř stoletého života na Senioru C. Byla vyrovnaná se svou nemohoucností a pokojně přijímala každý den jako dar. Nepřestávala se za druhé modlit.

Otto Hél

Zdeněk Dzurko

Marta Lečbychová

Marie Štolfová byla zubní lékařka. Svůj osobní život neměla lehký, ale snažila se být ke svým pacientům dobrou lékařkou. Svoji ordinaci měla v Barumu a dodnes na ni žijící pacienti vzpomínají s vděčností za laskavý přístup při ošetřování.

Karel Trčala se z obyčejného soustružníka vypracoval až na inženýra strojaře. Obětavě se staral o rodinu. Když byli rodiče jeho manželky staří, přestěhoval je k sobě a doopatroval je. Patřil k mužům, kteří se podíleli na stavbě nového kostela. Byl náruživým houslistou a dlouholetým členem chrámového sboru, v něm zpíval bas.

Bohumila Zlámalová byla trpělivá maminka, babička, manželka i dětská sestra. Tomuto povolání zasvětila celý svůj profesní život. Mnoho let jsme mívali v kostele na svátek Všech svatých velkou kyticí nádherných chryzantém z její zahrady.

Jindřiška Havlíková po smrti manžela zůstala sama a starala se o nemocného syna. Ten jí tuto péči mohl na konci jejího života oplatit.

Miroslav Tomeček zůstane zapsán v paměti svých vnuků jako jejich bezvadný parťák a rádce. Desítky let působil jako školník na ZŠ Mánesova, o jejíž vybavení se obětavě staral. Pod jeho dohledem vcházelo do školy mnoho generací žáků.

Radmila Kuželová se dožila 94 let. Její 90. narozeniny oslavila celá kvítkovická farnost při mši svatě v kostele. I přes svůj vysoký věk prožívala s rodinou pěkný podzim života, kdy se ještě i na vozičku, pokud jí zdraví dovozovalo, zúčastňovala mší svatých.

Milada Hradilová
Anna Daubnerová
Jaroslav Konečný
Olga Surá

Ladislav Šiška měl trvalé místo v našem kvítkovickém kostelíku na kůru a bude nám tam chybět. Byl veselý povahy, a když byl mladší, pomáhal při opravách a zají-

mal se o dění okolo kostela. Pokud mu to zdraví dovolilo, účastnil se každé nedělní mše svaté. ■

Vzpomínka

Bliží se Památka zesnulých. Nemohu zapomenout na moji věrnou a milou kamarádku Janu Šibravovou, která nás tento rok opustila. Velice mně schází, protože jsme spolu jezdily na duchovní cvičení na Velehrad, na Svatý Hostýn, na zájezdy atd. Také jsme pomáhaly, kde bylo třeba. Všechno dělala s láskou, radostí a s úsměvem.

Anna Rafajová

Všichni sejdem se v nebi... za krátký čas

Jestli se mi něco opravdu spojuje s Dušičkami (kromě chození na hřbitov samozřejmě), je to název staré, známé kytarové odrhovačky uvedený v nadpisu. Ačkoliv často mívám tendenci texty písniček trochu vypouštět, tak právě tady jsem se vždycky pozastavila nad takovým jedním malým detailem.

V této písničce se totiž zpívá (jak už nadpis napovídá), že se všichni sejdem v nebi. To je fajn, kdo by do nebe nechtěl, že? Ale hned vzápětí přichází ten zádrhel – už za krátký čas. No mně ještě nebylo ani 20, fakt se necítím na to, abych se za krátký čas s někým scházela v nebi, já si tady na zemi chci ještě nějaký ten pátek pobýt!

Tak jak to teda mám vnímat? To mám tu písničku sabotovat a protestně při ní mlčet? Zahrát si na Koniáše a začít pálit zpěvníky? Ale co když je to všechno jinak a tak radikální řešení nejsou potřeba? Protože kdo ví, jak dlouhou dobu ten krátký čas vlastně trvá? U Boha přece plyne čas naprosto jinak než u nás a je starší než veškerý čas. Už jen stvoření světa – pro Boha 7 dní, ale dnes už celkem jistě víme, že Země vznikla asi před 4,5 miliardami let a člověk je tady se vším všudy asi 30 tisíc let. Tak proč by tedy pár desítek let naplněného života nemohlo být jako mrknutí oka? ■

Anna Lörinczová

Poslední rozloučení s panem Janem E. Novákem

S nadějí na věčné shledání a s důvěrou v Boží milosrdenství dovršil 13. září 2020 ve věku 83 let svůj pozemský život pan Jan Eduard Novák z Malenovic. Pan Novák byl velmi skromný a všestranně nadaný. V průběhu svého aktivního života hrál ve Filharmonii B. Martinů na kontrabas, rád skládal hudbu a maloval obrazy.

Také náš chrámový sbor sv. Vojtěcha měl ve svém repertoáru mnoho jeho skladeb: Hymnus; Quia Ressurexit Dominus; Veni, veni, Sancte; Vánoční zpěvy: Prolog; Vánoční Aleluia; Zrozen Boží Syn; Přijdi,

Beránku Boží. A také k oslavě Panny Marie: Slavná Matko Spasitele nebo Zdráva buď, Panno Maria.

Zhudebnil hymnus k svatému Vojtěchu „Buď pozdraven, biskupe věrný“, nebo báseň Josefa Václava Sládka „Kdo Boha má za pevný hrad“. Touto písní jsme se s ním rozloučili ve čtvrtek 17. září 2020 při zádušní mši svatě v kostele sv. Mikuláše v Malenovicích. S láskou a vděčností na něj budeme vzpomínat. ■

Zdeňka Kvasnicová

Rozhovor s Palom Strežom

Pavol Strežo pracuje ve Společenství nové evangelizace na Slovensku. V září se zúčastnil ve Zlíně evangelizačního odpoledne Milované město a při této příležitosti s ním vznikl následující rozhovor.

Palko, já tě znám od svého mládí, ale mohl by ses ve zkratce představit našim farníkům?

Jmenuji se Pavol Strežo a je mi 40 let. Jsem ženatý s tou nejkrásnější ženou na světě, která se jmenuje Janka. Jsme spolu 17 let a máme společně tři děti (Sofinku, Samka a Elišku).

Naši farníci o Tobě vědí, že přednášíš na různých křesťanských setkáních. Jaké je tvé pravé povolání?

Vystudoval jsem chemicko-technologickou fakultu (obor dřevo, papír, celulóza). Tento obor byla jasná volba, protože je nejbližší k mému domovu. Mým rodným městem je Dolný Kubín. V nedalekém Ružomberku je chemický průmysl zaměřený na papír a já si říkal, že se tam v místních papírnách nechám zaměstnat. V jádru jsem ale vždy chtěl být buď psycholog anebo učitel. Nakonec jsem se nestal ani jedním ani druhým, ale ve skutečnosti Bůh naplnil tuto touhu tím, že jsem se stal křesťanským přednášejícím kazatelem, na různých setkáních můžu vyučovat Boží slovo a zároveň se můžu s lidmi modlit, a tím překonávat jejich problémy. Takže nakonec mi Bůh splnil jedno i druhé.

Jak ses dostal k víře?

Vyrostl jsem v rodině, kde mě sice jako malé dítě pokřtili, ale protože byla doba komunismu a můj tatka byl ve straně, do kostela jsme nechodili, ani jsme se doma nemodlili. Když jsem byl ale ve 4. třídě a byli jsme s bratrem na prázdninách u babičky na Moravě, přišla za námi její sousedka a vzala nás do kostela – poprvé

v životě. V kostele jsem sice ničemu nerozuměl, ale velmi mě zaujal kněz. Všichni mu říkali otec Jindřich a opravdu z něj vyzařovalo pravé otcovství, které mi u mého tatínka scházelo. Při mši si s námi vždy povídal, hrál, mohli jsme za ním chodit na faru. Právě tento kněz byl u našeho prvního svatého přijímání, díky němu jsme začali ministrovat a poznávat základy katechismu.

Jaké jsi měl dospívání?

To bylo poměrně bouřlivé – chodili jsme s kluky po hospodách, kouřil jsem, měl jsem nečisté vztahy s holkami. Až v 18 letech se mě Bůh dotknul osobním způsobem. Moje kamarádka mě tehdy pozvala na modlitební setkání. Zpočátku jsem měl strach, říkal jsem si, Bůh ze mě udělá kněze, nebo mě pošle někam do Afriky. On mi ale nakonec do cesty poslal Janku, mou ženu. Ta mě naučila Boha chválit a chodit po Jeho cestách, naučila mě, jak Boha milovat. Za to jsem jí nesmírně vděčný.

No a poslední zjevení samotného Boha přišlo po manželství skrze to, že se nám narodily děti. Tam jsem začal poznávat Boha jako otce, který je milující a laskavý, protože to je to, čím se snažíme být pro naše děti.

Když jsme se naposledy společně bavili, mluvil jsi o tom, že jedeš se ženou na misií do Afriky. Můžeš nám o tom něco říct?

Před chvílí jsem řekl, že jsem měl strach, že mě Bůh pošle do Afriky, a nakonec jsem šťastný, že tam můžu jet. Moje Janka dostala před třemi lety možnost jet na misií do Mosambiku a rok nato do Ugandy. Bylo pro ni fantastické vidět, že i když tamější lidé nic nemají, tak mají Boha. A to převáží úplně všechno. Taková nádherná jednoduchá láska, která z těch

lidí vyznačuje. Má žena říká, že nebe je tam blíž k zemi. Že tam šla na misií a sama byla evangelizována.

No a já jsem se pak jednou na konferenci potkal s polským františkánským knězem, který je na misií v Ugandě, a on mi řekl: „Palo, s tímto kurzem musíte přijet k nám do Ugandy. Je to krajina, kde je moc dětí, a potřebují najít Boží otcovské srdce“.

Tak jsme dostali pozvání a v lednu roku 2021 bychom tam s manželkou měli odletět. Tedy jestli nám to nepřekazí koronavirus.

Mluví se hodně o evangelizaci. Co o ní soudíš?

Když byl současný papež František pontifikován, přirovnával to k situaci, kdy je zvolena nová vláda, a ta nejprve vydá programové prohlášení vlády. Papež František tedy vydal řekněme takové programové prohlášení, které ukazovalo, jakým směrem se bude jeho pontifikát ubírat. Byla to taková jeho první exhortace (jestli jste ji nečetli, tak to vřele doporučuji), v níž uvádí, že první motivací evangelizace je Ježíšova láska, kterou jsme přijali. Zkušenost toho, že nás zachránil. Láska k milované osobě.

Představte si, že bych třeba vůbec nemluvil o své manželce. Tak si řeknete: Hm, on už ji asi nemá rád. Když o ní ale mluvím, znamená to, že k ní hořím láskou a vášní. A jaká je tedy naše láska ke Kristu, když necítíme potřebu mluvit o Něm jako o milované osobě, představovat ji a seznamovat s ní jiné?

Proto papež František říká: „Jestli necítíme intenzivní touhu o této lásce komunikovat, je potřeba se nad tím zastavit v modlitbě a požádat Pána, aby nás znova nadchnul“.

Kde ty sám vidíš největší nedostatky v evangelizaci v České republice?

Osobně si myslím, že největší překážkou

evangelizace nejen v České republice, ale vůbec u nás, katolíků, je to, že strašně moc toužíme něco dělat pro Boha a přitom v křesťanství je to úplně obráceně. Je to o tom, co všechno udělal On pro nás. My ale toužíme ukázat Bohu, jak Ho milujeme a co pro Něj chceme udělat, chodíme na adorace a kontemplujeme Ho. Na tom všem není nic špatného. Jestli ale Bůh není ten první, kdo má ve všem počátek, tak je to potom víc o našich silách, než o tom, co všechno dělal Bůh.

Papež František to tady úplně otáčí a říká, ne že my máme kontemplotvat Boha, ale jestli chceme, aby naše srdce zahořelo láskou, potřebujeme jenom dovolit, aby nás On kontaktoval. Potřebujeme zažít ten pohled lásky, kdy se s láskou díváme do Jeho očí a vidíme, jak nás Jeho pohled očisťuje, jak Jeho úsměv úplně ničí naši snahu se mu zalíbit, a poznáváme, že jsme milovaní, Jeho slova nám navracují důstojnost a Jeho pohlazení roztápí naše srdce. Pak najednou zjistíme, že jsme v Něm svobodní, naše závislosti padají a naše srdce se najednou stává vroucím a laskavým.

A není to jenom nějaká teorie? Měl bys na to nějaký příklad?

Krásně to ukazuje příběh samaritánky, která se u studny setkala s Ježíšem a po tomto setkání utíká do vesnice a křičí: „Podívejte se, našla jsem Mesiáše. Řekl mi všechno, co jsem udělala“. Najednou už se nestydí za svoje hříchy. Pohled Ježíšovy lásky, Jeho dotyk a Jeho slova: „Ukaž mi, co máš v srdci, dej mi napít.“ – to z ní udělalo největší evangelizátorku.

Právě toto potřebujeme i my. Aby se nás Bůh dotknul, abychom poznali Jeho lásku, abychom se stávali Jeho perlou, za kterou dal úplně všechno. Toto je podle mě klíč k tomu, aby evangelizace byla opravdu úspěšná. ■

Rozhovor připravil Tomáš Čambala

Aktuální farní zprávy

Pokoj vám, nebojte se. Prosím, zůstaňte doma.

Když loni papež František vyhlášoval Rok Bible, nikdo z nás netušil, jaké prorocké gesto to bude. Dnes jsme zaplaveni mnoha zprávami, kde v nich hledat pravdu? V tomto světě je to složité, ale řešení existuje. Sám Ježíš o sobě řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (Jan 14,6) Dokonce nás Pán Ježíš upozornil, že se toto všechno, co teď prožíváme, bude dít. Ale taky dodal: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20) Bůh ví o naší koronavirové krizi, je s námi. Nebojme se se svými obavami přicházet v modlitbě k němu, hledejme povzbuzení v Božím slově, hledejme povzbuzení u něj.

Plzeňský biskup Tomáš Holub nádherně napsal: „Je naléhavě třeba vyvarovat se všech zbytečných i nadbytečných kontaktů. Proto i já Vás prosím: zůstaňte doma.

Jen bych chtěl slůvko doma pro nás křesťany trochu upřesnit, a to i po konzultaci s mým osobním lékařem, panem doktorem Cyrilem Muchou: Doma, to znamená nejen v našem bytě mezi čtyřmi stěnami, které v nás mnohdy sami o sobě zvyšují úzkost, jež může následně mít i neblahý vliv na naši imunitu. Doma pro nás křesťany znamená také zůstat v blízkosti našeho Pána. A proto k našemu domovu jednoznačně patří i náš kostel. Zcela podporuji, abychom tam nyní v duchu tak potřebně zodpovědnosti nechodili společně, ale abychom toto místo vyhrazené pro domácí setkání s Bohem navštěvovali jednotlivě.“

A tak vás vyzývám: využijme tento čas i pro setkání s Bohem a zažijme, že to může být čas milosti. ■

Jaké máme možnosti za současných omezení?

Víme o omezeních, která se díky šířící nákaze neustále mění a dotýkají se i účasti na mši svaté. Nicméně stále platí, že individuální udílení svátostí patří mezi základní právo, které máme v rámci svobody vyznání. Proto využijme možnosti návštěvy kostela, který je po celý den otevřen k osobní modlitbě. Využijme zvláště těch příležitostí, kdy je možné i v rámci adorace přistupovat ke svatému přijímání či zpovědi. Nebojte se volat k nemocným, zvláště k vážně nemocným kněze. Do ne-

mocnice nás, i přes zákaz návštěv, musí na žádost rodiny vpustit. Tomu, kdo projeví zájem k osobnímu přístupu ke svátostem, nemůžou ani vládní opatření zabránit.

Opět si uvědomuji, jaký dar nám Ježíš v Eucharistii a svátosti smíření dal. I když já nebudu moci už do kostela přijít, Ježíš je tak pokorný, že se nechá až k mému lůžku přinést. Mám ale i já v sobě podobnou pokoru, že o setkání s ním ve svátostech, modlitbě, četbě Písma stojím, ať se děje, co se děje? ■

Půjčka na opravu střechy starého kostela je zaplacená!

Když jsem nastoupil do farnosti, oprava střechy sv. Michaela byla ve své druhé polovině. Po sečtení všech nákladů vyšla oprava na 2 294 088 Kč. K dotaci města, pravidelným sbírkám a individuálním darům se přidaly další aktivity, jako byl prodej vína, tašek a svíček, který vynesl 66 500 Kč, a prodej Farních oplatků, kterými vynesl 56 500 Kč.

Chtěl bych touto cestou poděkovat komukoliv, kdo jakkoliv přispěl a se všemi aktivitami pomohl. Pohled na zářící kostel sv. Michaela ať je pro nás dostatečnou odměnou a patřičným poděkováním generacím farníků před námi. A nezapomeňme na jejich prosbu, kterou jsme našli v báni věže: „Vzpomeňte si na nás a pomodlete se za nás.“ ■

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

Záříjové modlitby matek

Jedni manželé se dozvěděli, že jejich malý vnuk má nádor na mozek a že musí na těžkou operaci. Muž vyhrkl: „Matko, modli sa, aby to ten synek přežil“. Ano, modlit se za děti, za vnuky, za rodinu je přirozené, a proto se i my, matky z naší farnosti, pravidelně k takovým modlitbám scházíme, nejen v malých skupinách po domácnostech.

Už mnoho let se připojujeme i k pravidelným třídním setkáním, která 4x ročně organizuje mezinárodní hnutí Modlitby matek. Jedno takové triduum proběhlo v našem farním kostele poslední záříjový víkend ve dnech 25. – 27. září 2020.

První část proběhla v pátek večer v duchu myšlenky, že se máme postit a odprošovat Boha za svoje hříchy. Prosily jsme také Ducha svatého, aby nám je dal poznat, protože někdy ani nevíme, co ve výchově a v jednání s dospělými dětmi děláme špatně či polovičatě. Učíme se naše děti odevzdávat každý den do láskyplné péče Ježíše Krista. Jemu také odevzdáváme všechny problémy a těžkosti.

Sobotní setkání, jak se stalo nepsaným zvykem, připravujeme po ranní mši sv. my, maminky a babičky z Bařova. Cítíme společně, jak jsou naše modlitby důležité. Jistě i ostatní maminky, které se s námi modlí, nosí v srdci nejrůznější obavy o své nejbližší. Za to vše v modlitbách prosíme. V sobotu předkládáme Pánu prosby za odpuštění, odevzdáváme je Božimu milosrdenství.

A je co odevzdávat. Někdy je to nezodpovědnost učitelů, rodičů, lékařů, dealerů drog, tvůrců počítačových her. Bolestně pocíujeme, že schází úcta k počatému životu, úcta ke starým, nemocným lidem, nedostatek lásky, porozumění v rodinách. Tyto prosby vkládáme všechny do společné modlitby Korunky k Božimu milosrdenství. Součástí tridua je také úryvek z Písma – tentokrát to byl Žalm 139. Jeho

12. verš je povzbudivý: „Žádná noc pro Tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo“. Pevně věříme, že naše modlitby nezůstávají bez odezvy, máme velkou pomoc u naší společné maminky, Panny Marie, a jí všechno odevzdáváme.

Naše modlitby vrcholí v neděli před vystavenou Nejsvětější svátostí, kdy Boha chválíme a děkujeme mu. Můžeme se opravdu ze srdce radovat až potom, co jsme si uvědomily svou vlastní hříšnost a velké Boží milosrdenství (v pátek) a dokázaly jsme druhým odpustit a prosit za ně (v sobotu).

Jak ale chválit Pána, když mi do zpěvu zrovna není, když prožívám nějakou složitou situaci? Otevřeme své srdce a budme pravdiví. Přesně tak, jak to stojí v Bibli: „Před ním vylejte své srdce“. (Ž 62,9). Pozvěme Ducha svatého, aby nám pomohl, abychom mu dovolily proměnit naše nedokonalé myšlenky, aby se on modlil v nás, prosvěttil všechny zašedlé kouty a dal nám vnímavost ke každodenním Božím zázrakům, k tomu, co již Bůh pro mě osobně vykonal.

Já sama takovou zkušenost mám. V době, kdy jsem prožívala velký stres, bolest a samotu, mi pořad v uších zněla píseň chvály: Ať požehnan je Bůh – tam, kde je zem úrodná i tam, kde je zem nevládná... všechno měníš v požehnaní... Jsem ráda, že jsem ji měla uloženou v srdci z lepších časů, které jsem prožila právě při modlitbách chval.

Modlíme se za vás, maminky, i celou farnost, abyste si všichni našli čas pro Pána, abyste spočinuli v Jeho náruči. Zkušenost s Jeho přítomností je nenahraditelná, i když nám tento svět nabízí mnoho „konkurenčních“ zážitků. Rozlišujeme, co je v našem životě skutečně důležité. ■

M. Jurygáčková a M. Šrubařová s přispěním dalších

Ze života naší farnosti

Pojďte s námi na Výsadek

Hola hola, škola volá! A s ní i studentská fyzicky náročná aktivita jako je zdolávání schodů ve škole a taktéž i trápení našich hlav různými úkoly :).

Přestože nás učitelé první týden v září šetřili, všichni studenti věděli, že to nebude trvat dlouho. A tak jsme se hned následující víkend rozhodli jít na Výsadek, rozhybat naše zlenivělé svalstvo a potrénovat naše mozkové závity. Akci jsme svěřili do rukou Božích při mši svaté a šlo se na věc.

Lexa s Kykou nám vylíčili, co nás čeká – musíme odhalit pomocí indicií pachatele. Po dvou skupinkách nás zavezli pod žlutavský kopec a my jsme se, za světla našich čelovek, vrhli na první šifru.

Vyluštěno! A kam jdem? Na rozcestí U Mrazíka. Kopčisko to nebylo zdaleka malé a já při výšlapu na něj zjistila, že mám až moc dobrou skupinku (Tom J., Honza S., Jožka A. a Verča P.). Abych to upřesnila, až moc NAMAKANOU – nohy buď dlouhé, svalnaté nebo oboje zároveň. Já, která byla na několika táborech, jsem svou skupinku musela stále dobíhat.

U Mrazíka jsme potkali i pár skupinek, které vycházely před námi, a s pocitem úspěchu jsme vyřešili i druhou šifru.

Po oddechu jsme si to šinuli k rozcestníku na Budačině. Kdo neví, kde se to místo nachází, odpovím stručně – ještě výš než U Mrazíka.

Na stanovištích jsme neluštili jenom šifry, sbírali jsme po částech popis vraha i důkazy (dopis, drogu v sáčku – samozřejmě falešnou a ostatek mrtvoly = gumovou rukavici naplněnou vodou). Také jsme se potýkali s pohledy členů ostatních skupinek, které nechtěly být námi předběhnuté.

Napětí a snaha skupinek zvítězit se po cestě stupňovala. Když nás třeba uviděl je-

den gang holek, přidal do kroku i s nohama zabořenýma do půl pasu v bahně. Kluci před námi doslova zdrhali nebo sprintovali k dosažení náskoku. A pak tu byl jeden tým, co se k nám na chvilku připojil, poklábosil, jak se daří, a my jsme se s nimi na oplátku podělili o křupky.

Na Tabarky a Novou Dědinu jsme šli normálně. Zato na další zastávku, kostel v Kvasicích, jsme si to stříhli přes pole, což byla sice kratší, ale za to horší varianta. Ještě že jsme se dostali na rovňoučkou pohodovou cyklostezku vedoucí z Kvasic do Otrokovic.

Tu se nás sešly neplánovaně asi 3 skupinky a společně jsme hledali poslední šifru. Nevěděli jsme, kde se na cyklostezce nachází, a tak nám nezbyvalo, než svítit do kukuřice, trávy, na druhou stranu a vlastně všude možné po ní. Ani si nedokážete představit, jak se naše tváře rozjasnily při pohledu na naleznutou krabici s šíframi.

Poslední šifru jsme hravě zvládli a teď přichází na řadu cílová rovinka do suterénu, hurá!

V cíli jsme se objevili první, ale taky zároveň dříve, než Kyka, Lexa a Mapy.cz očekávali náš příchod. Předali jsme důkazy, odhalili zločince a šťastni vlezli do spacáků. K mému potěšení všichni v pořádku došli a má skupinka slavila vítězství.

Na závěr bych ráda poděkovala: pořadatelům, díky kterým si každý odnesl plno nezapomenutelných zážitků, své skupince za dobrou atmosféru při putování, a že mne za mé stěžování (jak nemůžu) trpělivě snášela, a ostatním skupinkám za fair play.

P.S: Kdo nebyl na Výsadku, udělal chybu! Ale nebojte se, příští rok bude určitě další. ■

Hana Šrubařová

Zájezd chrámového sboru na Vysočinu

Letos se náš sbor vydal na Vysočinu. Po menších problémech na objížďkách jsme konečně dorazili do našeho prvního cíle, Číhoště. Před kostelem Nanebevzetí Panny Marie na nás čekal místní farář Pavel Jäger, spolužák našeho otce Pavla.

Po mši svaté, kterou sloužil otec Jäger, přišla místní studentka, která nám krátce povyprávěla o faráři Josefu Toufarovi a zázraku, který se zde udál a kvůli kterému byl farář Toufar vězněn a umučen. Na Youtube je možné o tom zhlédnout dokumenty: Neznámí hrdinové – Číhošťský svědek, nebo Číhošťský zázrak.

Poté jsme zamířili do Želiva. Zdejší klášter patří řádu premonstrátů a spolu s kostelem Narození Panny Marie byl založen už ve 12. století. Byl významným duchovním a hospodářským centrem širokého okolí. Po velkém požáru v roce 1712 byl klášter i s kostelem obnoven ve slohu barokní gotiky Janem Blažejem Santinim.

Za komunismu byl v roce 1950 klášter zrušen a v jeho budovách byl zřízen internáční tábor pro kněze a řeholníky. V letech 1957 – 1992 zde byla psychiatrická léčebna. Od května 1991 je klášter opět obýván řeholní komunitou premonstrátů. Klášter s kostelem je národní kulturní památka. V dnešní době se zde, kromě konventu, nachází hotel, restaurace a pivovar s dlouholetou tradicí. Po obědě a prohlídce kláštera si někteří zakoupili vzorky z pivovaru a po společném fotu jsme vyjeli směrem na Otrokovice.

Díky patří o. Pavlovi za duchovní doprovod a manželům Kvasnicovým za organizaci. ■

Katka a Lidka Vávrový

Ze života turistických oddílů mládeže

- 28. 8. jsme se s vedoucími jako každý rok vypravili na víkendovku vedoucích, tentokrát na chatu františkánů ve Starých Hutích. Nejen, že jsme opět naplánovali celý školní rok, ale také jsme se odreagovali při hraní her, nebo duchovně obohatili při tématku, které si pro nás připravil o. Pavel.
- 30. 8. se všichni školáci přišli na hřiště u kostela rozloučit s prázdninami a užít si poslední chvilky volna. Tentokrát byla jednotlivá stanoviště s úkoly inspirována různými cizími zeměmi a za odměnu na všechny čekaly špekáčky a točená kofola.
- Největší odvážlivci se sešli 4. 9. večer v suterénu, aby se během nočního Výsadku pokusili dopadnout šéfa zdejšího gangu. Cestu jsme absolvovali ve 4 – 5členných skupinkách. Cíl byl nad ránem v suterénu kostela, pak jsme si mohli jít ale-

společně na pár hodin lehnout a po probuzení byli vyhlášení nejlepší detektivové.

- 10., 11. a 12. 9. – V druhém zářijovém týdnu proběhly první schůzky všech skupinek. 10. září zahájili Tygřiči, v pátek 11. září všechny holky na společné schůzce a v sobotu nakonec klučiči skupinky Žraloků a Potkanů. ■

Křty, svatby a pohřby v září a říjnu

Křty: Judita Soukeníková, Filip František Pavelka, Martin Constantin Plšek, Filip Samohýl, Jaromír Šánek

Svatby: Jan Sobotka a Kateřina Urbancová, Michal Řihák a Karolína Chrastinová, Denis Bilík a Kristýna Zaoralová

Pohřby: Mílada Hradilová, Radmila Kuželová, Anna Daubnerová, Jaroslav Konečný, Ladislav Šiška, Olga Surá

Oddílové schůzky: ano, či ne?

Schůzky našich oddílů začaly oficiálně v půlce září. První schůzky, nové děti, nachystané celoroční hry, těžce propočítané na počet schůzek a dětí. Nadšení ale začalo postupně opadat, když se hned druhé schůzky musely zrušit kvůli tomu, že někteří z nás zůstávali doma, protože se setkali s nakaženými. Najednou to nebylo něco, o čem se mluví a píše na internetu. Byla to situace, kterou jsme my sami muse-li řešit. Věřte, že stejně jako pro spoustu lidí okolo, i pro nás je hodně nepříjemné rozhodovat o tom, zda schůzky nebo akce zrušíme, či ne. Stojíme mezi: „Nechceme panikařit a všechno rušit, když nám to ještě nikdo nenařídil“ a „Co když se to rozšíří mezi dětmi a vedoucími na schůzkách“.

Pro mnoho rodičů jistě může situace působit zmateně, když se dva dny před schůzkami rozhodujeme, zda je zrušit nebo ne. Při plánování schůzek před námi stojí mnoho aspektů, které hrají roli v našem rozhodování. Jedním z nich jsou například roušky ve vnitřním prostoru. Pokud chceme být s dětmi při schůzce vevnitř, musíme

mít všichni roušky, omezit kontaktní hry a následně po schůzce vydezinfikovat povrchy. Nejjednodušší variantou je jít ven, ovšem ne vždy nám počasí přeje.

Celá situace nás dostává do úplně nového prostředí, ve kterém jsme ještě všichni začátečníci. Je to, jako když přijdete do nového kolektivu, a nevíte, co máte říct, abyste se neztrapnili. Ale přitom taky víte, že mlčet nemůžete, protože byste byli ti asociálové, co se s nikým nebaví. A podobně je to i při rozhodování o věcech týkajících se oddílů v době koronaviru. Rozhodovat se musíme, přestože bychom nejradši takovou situaci neřešili. Nikdo z nás si nemůže být jistý, že právě jeho rozhodnutí bude to správné. Ale stejně to nakonec někdo „rozseknout“ musí.

Proto přeji nám i vám, aby to „sekání“ už netrvalo dlouho a abychom mohli zase všechny plánované akce rozjet v plném rozsahu. Naučme se ale v rozhodování nespolehat jen na sebe, ale i na toho, kdo je podle mě nejlepší plánovač na světě. Na Boha. ■

Janča Ludvíková

Staňte se dobrovolníkem a pomozte tak jiným lidem

Maltéžská pomoc, o.p.s. hledá dobrovolníky, kteří si najdou cca 2 hodiny týdně čas, aby mohli přinést radost do životů těm, kteří to potřebují. Víte, že pocit osamělosti trápí až polovinu seniorů? Pomozte seniorům nebo osobám se zdravotním znevýhodněním zpříjemnit jejich život. Momentálně hledáme dobrovolníky pro ná-

vštěvy k lidem v jejich domovech, kteří by je mohli vzít na chvíli ven a ulevili tak pečující osobě, která se o ně celodenně stará.

Budete se setkávat s lidmi a poslouchat jejich příběhy. Dozvíte se o době před šedesátí, sedmdesátí lety, jak moc se proměnil život obyčejného člověka. Když bude počasí příznivé, můžete jít na procházku, když ne, tak můžete listovat fotoalby a poslouchat příběhy černobílých obrázků. Můžete být podporou a motivací jiným lidem. Vaše přítomnost a Váš čas může mít velkou cenu pro druhé. Poznáte se s dalšími lidmi a stanete se součástí naší skupiny dobrovolníků. Těšíme se na Vás!

Kontakt:

Maltéžská pomoc – centrum Otrokovice,
Mgr. Romana Rochovanská, tel.: 737 589 644,
email: otrokovice@maltezskapomoc.cz

Charita Otrokovice informuje

První zkušenosti s azylovým bytem jsou velmi kladné

Nový domov Otrokovice poskytuje střechu nad hlavou matkám i rodinám s dětmi již více než 20 let. Azylový dům disponuje pěti garsonkami a od letošního roku i jedním azylovým bytem.

V září loňského roku se k nám přistěhovala rodina s ročním synem. Partneři do té doby žili odděleně, pán na ubytovně, paní v azylovém domě. V našem zařízení se postupně sžívali dohromady jako rodina. Pán si během prvního měsíce našel zaměstnání v místní firmě, kde pracuje dodnes. Podařilo se mu získat pracovní poměr na dobu neurčitou. Paní je se synem na rodičovské dovolené. S naší pomocí a podporou se partneři dokázali postupnými kroky osamostatňovat. Paní si během pobytu zvládla splatit dluhy na komunálním odpadu, pán začal spolupracovat s Dluho-

vou poradnou Samaritán.

Po půlročním pobytu bylo rodině nabídnuto bydlení v azylovém bytě, který jsme v lednu letošního roku nově pořídili v běžné zástavbě nedaleko azylového domu. Rodiče se pod dohledem pracovníků snažili o ještě větší osamostatnění. V bytě si vyzkoušeli, jaké to je bydlet samostatně a řešit své problémy s co nejmenší pomocí. Během pobytu si partneři podali žádost o městský byt. Tím, že se jim podařilo zapracovat na své nepříznivé sociální situaci, městský byt se jim podařilo získat. Odcházeli do něj, i díky naší pomoci, s vybavením a také financemi, které se jim během pobytu v azylovém bytě podařilo naspořit.

Do dalšího života jim přejeme hodně štěstí. ■

Bc. Štěpánka Janků

Proč pomáháme, „i když si to nezaslouží“

Taková ta klasická otázka většiny společnosti, která bývala a bývá položena na rodinných oslavách, při posezení s přáteli nebo při různých jiných příležitostech. Proč pomáháte lidem, kteří si vaši pomoc „nezaslouží“, „neváží si jí“, „jsou společností na obtíž“, nebo jí dokonce i „škodí“...?

Svůj pohled na věc se pokusím více přiblížit běžné realitě života. Ve zkratce jde o to, že když v těchto oblastech nebudeme pomáhat my, tak to nikdo jiný dělat nebude, a byť jsou všichni ti tazatelé na výše zmíněné otázky třeba aktuálně na hony vzdáleni situaci, kdy by museli využít některou z našich služeb, tak nikdy nevíte, kdy se do takové situace sami můžete dostat.

Současná doba nám jasně ukázala, že je možné během několika týdnů obrátit život celé společnosti vzhůru nohama a z relativního blahobytu upadnout do hluboké

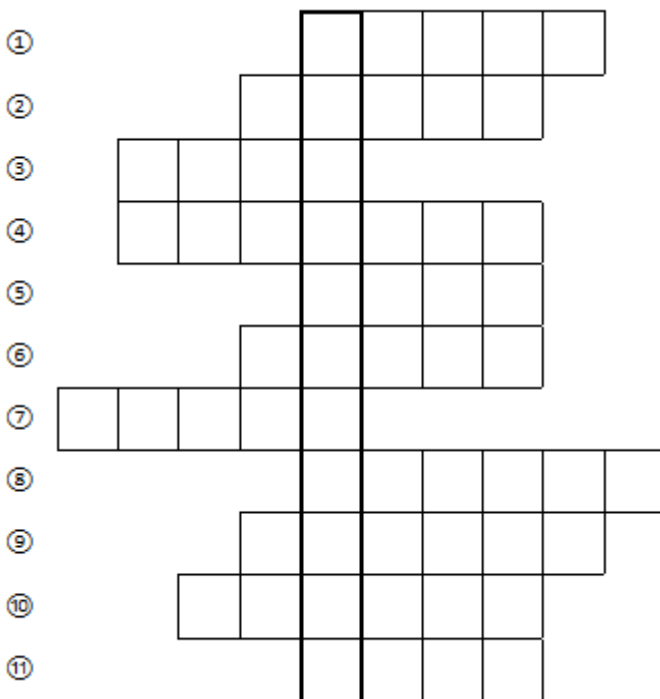
krize. Lidé, kteří si takovou situaci nedokázali ani představit, se najednou ocitli mnohdy bez příjmů, případně se jejich příjem propadl o desítky procent oproti stavu před krizí. Lze očekávat, že dopady tohoto stavu se opravdu projeví až s určitým odstupem času, avšak již nyní je jasné, že v naší zemi přibude nezaměstnaných a mnoha zaměstnaným trvale poklesnou jejich příjmy. Z toho vyplývá, že existuje reálná hrozba nárůstu počtu lidí, kteří budou schopni plnit své závazky, které uzavřeli v době hospodářského blahobytu – hypotéky, podnikatelské úvěry, leasingy, běžné půjčky, spotřebitelské úvěry apod. Dá se říci, že každá půjčka je riziko a mnozí lidé pak tyto nové dlužníky odsoudí s tím, že zkrátka neúměrně riskovali a příchod krize měli přece předpokládat. To jsou ovšem řeči „generálů po boji“, protože tuto situaci bohužel nikdo předvídat nedokázal.

Pokračování na následující stránce

Jaké je největší přikázání

Pán Ježíš v dnešním evangeliu odpovídá na zvědavé otázky farizeů. Když vyluštíš následující křížovku, dozvíš se, které přikázání je mezi všemi největší.

- 1) Jeden z evangelistů
- 2) Učedník, který se po smrti Pána Ježíše oběsil
- 3) Bratr Kaina
- 4) Krutý panovník, který po narození Ježíše dal povraždit malé chlapce
- 5) Jeden z obětních darů při mši svaté
- 6) Matka Pána Ježíše
- 7) Vladař, za jehož vlády byl ukřižován Pán Ježíš
- 8) Místo narození Pána Ježíše
- 9) Ten, který od Boha přijal Desatero
- 10) Zvíře, které upozorňuje na Petrovu zradu
- 11) První člověk

Pokračování z předchozí stránky

A tím se opět vracím na začátek svého zamyšlení – mnozí z těch, kteří se ještě před rokem či půlrokem ptali na zmíněné otázky, jsou nyní blízko tomu, aby našich služeb potřebovali využít, případně se jejich situace, podle vývoje ekonomiky, teprve zhoršit může. Právě tito lidé nakonec bývají ještě velmi rádi, že jsou naše služby

poskytovány a že jsou poskytovány bezplatně.

Proto všem přeji pokoru ve svých unáhlených soudech, vše dobré, a hlavně abyste nakonec všechny své krizové situace dokázali zvládnout, ať již sami, nebo s něčí pomocí. ■

Mgr. Milan Sedlář

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeněk Kvasnica, Vojta Rafaja, archiv Maltéžské pomoci.

Uzávěrka dalšího čísla: 6. 12. 2020. Vydání dalšího čísla: 20. 12. 2020.